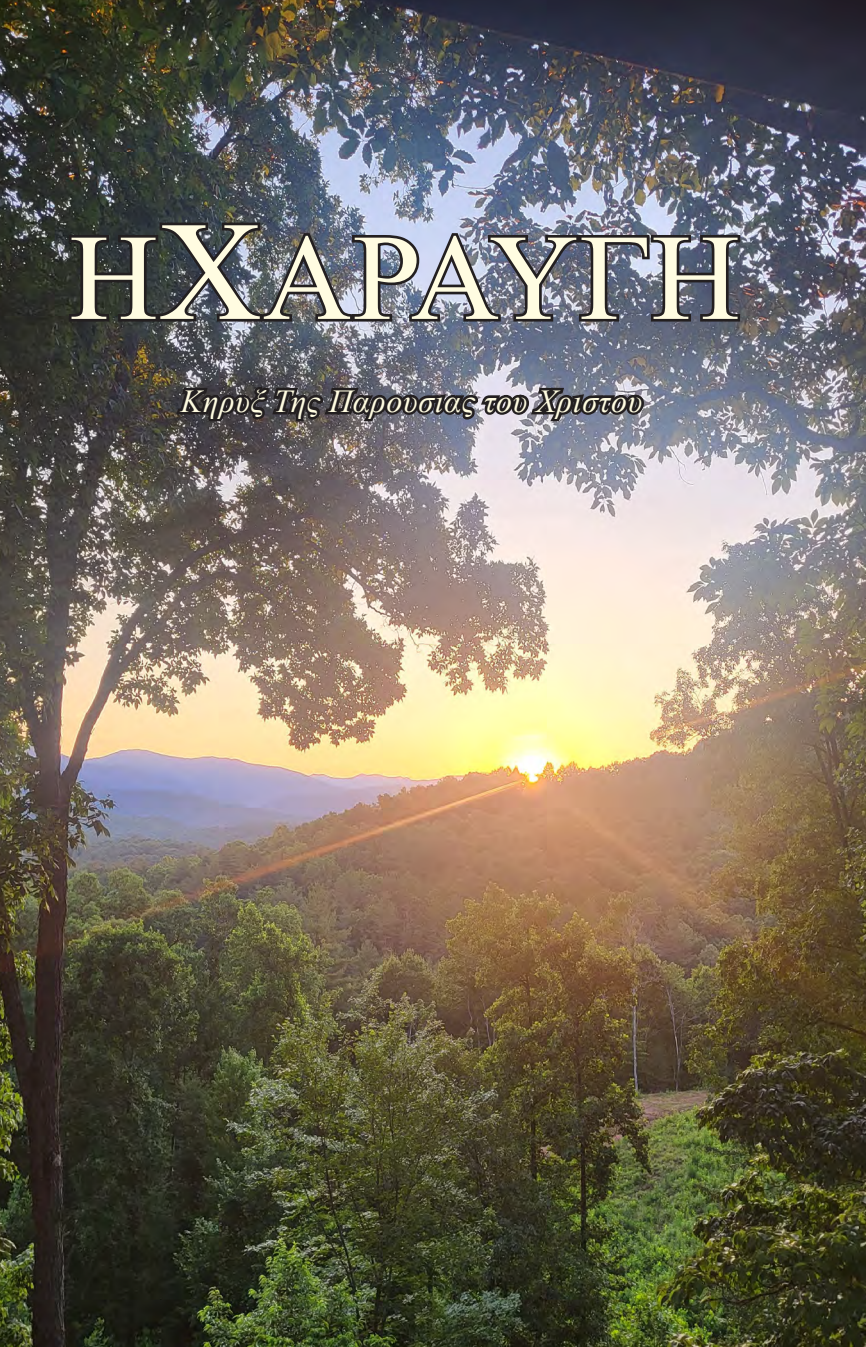

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρύξ Της Παρουσίας του Χριστού

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 89 ον Αριθμός έκδοσης 5
Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2023

Περιεχόμενα του παρόντος
τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Οι οφθαλμοί μου είναι επί πάσας τας
οδούς αυτών 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Η υποκρισία καταδικάστηκε 14

Η θεραπεία την ημέρα του

Σαββάτου 17

Η δίκαιη κρίση 20

Ο Δαβίδ αμαρτάνει εις τον Θεόν 23

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Η Αποστολή Προς Τους Φιλίππους 26

Όλα τα δικαιώματα
κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε
να μας ενημερώσετε άμεσα για
τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο
συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη
νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

September-October 2023

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Οι οφθαλμοί μου είναι επί πάσας τας οδούς αυτών

*«Θέλω επαναφέρει
αυτούς πάλιν εις την γην
αυτών, την οποίαν
έδωκα εις τους πατέρας
αυτών. Ιδού, θέλω
αποστείλει πολλούς
αλιείς, λέγει Κύριος...και
μετά ταύτα θέλω
αποστείλει πολλούς
κυνηγούς και θέλουνσι
θηρεύσει αυτούς από
παντός όρους και από
παντός λόφου...Διότι οι
οφθαλμοί μου είναι επί
πάσας τας οδούς
αυτών.»*
— *Ιερεμίας 16:15-17*

ΦΕΤΟΣ σηματοδοτείται η 75η επέτειος από την επανίδρυση του Ισραήλ ως έθνους το 1948. Στην εναρκτήρια περικοπή της προφητικής Αγίας Γραφής, ο Κύριος εξηγεί ότι θα στείλει «ψαράδες» για να δελεάσουν και μετά «κυνηγούς» για να εξαναγκάσουν τον λαό του Ισραήλ να επιστρέψουν στη γη που δόθηκε «στους πατέρες τους». Εξηγεί επίσης ότι, στέλνοντας τους ψαράδες και τους κυνηγούς στον λαό του, θα ήταν επειδή τα μάτια του ήταν «επί πάσας τας οδούς αυτών».

Η συνέπεια αυτής της προφητείας είναι ότι ο Θεός

θα επέτρεπε να έρθουν πολλές εμπειρίες στο λαό του κατά το τέλος της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου, συμπεριλαμβανομένων πολλών δοκιμασιών. Αυτή η ταλαιπωρία δεν θα ήταν απόδειξη της δυσμένειά του, αλλά μάλλον ως απόδειξη της εύνοιάς του στο να διαμορφώσει τις περιστάσεις τους με τέτοιο τρόπο ώστε να στρέψουν τα πρόσωπά τους προς τη γη της επαγγελίας.

Η ιστορία μας δείχνει λοιπόν ότι αυτό το «κυνήγι» ολοκληρώθηκε από τους διωγμούς υπό τη Ναζιστική Γερμανία, με τις οποίες οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ευρώπη κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Μερικοί μπορεί να αναρωτηθούν, εάν η εύνοια του Θεού ήταν το αποτέλεσμα των γεγονότων που τελικά τους έφεραν πίσω στη γη τους, γιατί οι Εβραίοι βίωσαν μια από τις πιο σκληρές περιόδους διώξεων στη μακρόχρονη ιστορία τους; Διαβάζουμε: «33 Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, εξάπαντος εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω θέλω βασιλεύσει εφ' υμάς. 34 Και θέλω σας εξαγάγει εκ των λαών και θέλω σας συνάξει εκ των τόπων, εις τους οποίους είσθε διεσκορπισμένοι, εν χειρί κραταιά και εν βραχίονι εξηπλωμένω και εν θυμώ εκχεομένω. 35 Και θέλω σας φέρει εις την έρημον των λαών και εκεί θέλω κριθή με σας πρόσωπον προς πρόσωπον· 36 καθώς εκρίθην με τους πατέρας σας εν τη ερήμω της γης Αιγύπτου, ούτω θέλω σας κρίνει, λέγει Κύριος ο Θεός. 37 Και θέλω σας περάσει υπό την ράβδον και θέλω σας φέρει εις τους δεσμούς της διαθήκης.» — Ιεζ. 20:33-37

Σύμφωνα με αυτή την προφητεία, οι Ισραηλίτες επρόκειτο να εξαχθούν από τις χώρες όπου διέμεναν με αυτό που περιγράφεται ως «θυμός του Κυρίου». Επιπλέον, η προφητεία του Ιεζεκιήλ δηλώνει ότι κάνοντας αυτό θα κυβερνούσε τον λαό του. Αυτά θα ήταν σημάδια ότι η θεϊκή εύνοια επέστρεφε τώρα σταδιακά σε αυτούς. Η παραβολή που χρησιμοποιείται σε αυτή την προφητεία μας δίνει την κατάλληλη κατανόηση. Λέει: «Και θέλω σας φέρει εις την έρημον των λαών» και πάλι, «και εκεί θέλω κριθή με σας πρόσωπον προς πρόσωπον· καθώς εκρίθην με τους πατέρας σας εν τη ερήμω της γης».

Η εύνοια του Θεού ήταν στον λαό του όταν, στο πρόσωπο του Μωυσή, τους επισκέφτηκε και τους

απελευθέρωσε από τη σκλαβιά τους. Ακόμα κι έτσι, ήταν μια δύσκολη περίοδος για τους Ισραηλίτες στα παλιά χρόνια. Ήταν απαραίτητο για αυτούς να βιώσουν μερικές από τις πληγές που έπεσαν στους Αιγύπτιους για να τους ενθαρρύνουν να ακολουθήσουν τον Μωυσή εξ της σκλαβιάς. Φεύγοντας από την Αίγυπτο, δεν μετακινήθηκαν απευθείας από την Αίγυπτο στη Χαναάν, τη γη της επαγγελίας, αλλά σύντομα βρέθηκαν στην έρημο όπου οι περιστάσεις τους ήταν πιο δύσκολες.

Η προφητεία προείπε μια παρόμοια εμπειρία όταν θα τους έβγαζε έξω από τα έθνη όπου και αν είχαν διασκορπιστεί. Ο ξεριζωμός τους από τα έθνη των Εθνών δεν θα κατέληγε αμέσως σε μια ειρηνική και ασφαλή εγκατάσταση στη γη τους. Αντίθετα, επρόκειτο να υπάρξει μια μακρά εμπειρία στην έρημο, μια εποχή αβεβαιότητας και ανασφάλειας όπως έχουμε δει, ιδιαίτερα στα γεγονότα των τελευταίων εκατό ετών.

Μετά από πολλά σοβαρά προβλήματα, με την απόφαση των Ηνωμένων Εθνών στις 29 Νοεμβρίου 1947, η γη της Παλαιστίνης κατανεμήθηκε, εν μέρει στους Άραβες και εν μέρει στους Εβραίους. Αργότερα, στις 14 Μαΐου 1948, η εβραϊκή προσωρινή κυβέρνηση ανακήρυξε ένα νέο κράτος του Ισραήλ. Είναι ίσως αυτή η κατάσταση που αναφέρεται από τον Προφήτη Ιωήλ σε σχέση με την εποχή που ο Κύριος θα αποκαθιστούσε τον λαό του στη γη τους. Η προφητεία λέει: «Εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρώ εκείνω, όταν επιστρέψω τους αιχμαλώτους του Ιούδα και της Ιερουσαλήμ, θέλω συνάξει έτι πάντα τα έθνη και θέλω καταβιβάσει αυτά εις την κοιλάδα του Ιωσαφάτ, και θέλω κριθή μετ' αυτών εκεί υπέρ του λαού μου και της κληρονομίας μου Ισραήλ, τον οποίον διέσπειραν μεταξύ των εθνών και διεμοιράσθησαν την γην μου.» —Ιωήλ 3:1,2

Ο ΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

Από αυτή και άλλες σχετικές προφητείες, καθώς και από το πέραςμα 75 ετών από την αναγέννησή τους ως έθνος, είναι προφανές ότι ο πλήρης σκοπός του Θεού για την αποκατάσταση του Ισραήλ στη γη της επαγγελίας δεν έχει ακόμη εκπληρωθεί. Λαμβάνοντας υπόψη περαιτέρω την προφητεία του Ιεζεκιήλ, σημειώνεται ότι η πρόθεση του Θεού να ξεριζώσει τους Ισραηλίτες από τα έθνη στα οποία ζούσαν ήταν για να έρθουν τελικά «στο δεσμό της διαθήκης».

Αυτό είναι παρόμοιο με τη σειρά των γεγονότων που βίωσε ο αρχαίος Ισραήλ όταν απελευθερώθηκε από τη σκλαβιά στην Αίγυπτο. Εκείνη την εποχή, μεταφέρθηκαν πρώτα στην έρημο και μετά στο δεσμό της Διαθήκης του Νόμου, με τη μεσολάβηση του Μωυσή στο όρος Σινά. (Εξοδος 24:3-8) Η ένταξη των Ισραηλιτών στο δεσμό της υπεσχεμένης «Νέας Διαθήκης» είναι το απόλυτο σχέδιο του Κυρίου στις εμπειρίες μέσω των οποίων τους οδηγεί επί του παρόντος. —Ιερ. 31:31-34

Για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού, οι πικρές εμπειρίες του Ισραήλ τον περασμένο αιώνα βοήθησαν απλώς να υποδείξουν μια αρχή, βασικό στοιχείο της οποίας είδαμε ότι ήταν η παραχώρηση στο Ισραήλ του δικαιώματος να επιστρέψει στη γη των προγόνων του και να δημιουργήσει μια εθνική κατοικία. Έτσι, είναι προφανές ότι οι συναλλαγές του Θεού με τον αρχαίο λαό του ολοκληρώνονται σύμφωνα με τον δικό του σκοπό και στον δικό του χρόνο.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ξεκινώντας από το εδάφιο Ιεζεκιήλ 36:16 και συνεχίζοντας στα κεφάλαια 37, 38 και 39, παρουσιάζονται διάφορες πτυχές των συναλλαγών του Θεού με τον Ισραήλ τη στιγμή της αποκατάστασής τους. Σε αυτά τα

κεφάλαια, ο Λόγος του Θεού δηλώνει τον σκοπό του να τα αποκαταστήσει στη γη της επαγγελίας. Διαβάζουμε: «Διά τούτο ειπέ προς τον οίκον Ισραήλ, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Εγώ δεν κάμνω τούτο ένεκεν υμών, οίκος Ισραήλ, αλλ' ένεκεν του αγίου ονόματός μου, το οποίον εβεβηλώσατε μεταξύ των εθνών, εις τα οποία ήλθετε.» (Ιεζ. 36:22) Στο προηγούμενο εδάφιο, ο Κύριος μας λέει: «Εγώ δεν κάμνω τούτο ένεκεν υμών, οίκος Ισραήλ, αλλ' ένεκεν του αγίου ονόματός μου».

Σε αυτό μας υπενθυμίζεται μια ενδιαφέρουσα πτυχή της συμπεριφοράς του Θεού με τον λαό του. Η σκέψη εισάγεται για πρώτη φορά σε μια προσευχή του Μωυσή, στην οποία αποκαλύπτει την ανησυχία του για τη δόξα του ονόματος του Θεού. Ο Κύριος του είχε πει ότι, λόγω των παραβάσεων των Ισραηλιτών, πρότεινε να τους καταστρέψει όλους και να χτίσει ένα νέο έθνος με τον Μωυσή. — Έξοδος. 32:9,10

Στην προσευχή, ο Μωυσής απάντησε σε αυτό: «Διά τι, Κύριε, εξάπτεται η οργή σου εναντίον του λαού σου, τον οποίον εξήγαγες εκ γης Αιγύπτου μετά μεγάλης δυνάμεως και κραταιάς χειρός; διά τι να είπωσιν οι Αιγύπτιοι, λέγοντες, Με πονηρίαν εξήγαγεν αυτούς, διά να θανατώση αυτούς εις τα όρη και να εξολοθρεύση αυτούς από προσώπου της γης; επίστρεψον από της εξάψεως της οργής σου και μεταμελήθητι περί του κακού του προς τον λαόν σου· ενθυμήθητι τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ισραήλ, τους δούλους σου, προς τους οποίους ώμοσας επί σεαυτόν και είπας προς αυτούς, Θέλω πληθύνει το σπέρμα σας ως τα άστρα του ουρανού· και πάσαν την γην ταύτην περί της οποίας ελάλησα, θέλω δώσει εις το σπέρμα σας, και θέλουσι κληρονομήσει αυτήν διαπαντός.» — Έξ. 32:11-13

Σε απάντηση της προσευχής του Μωυσή, ο Θεός αποφάσισε να μην καταστρέψει τον Ισραήλ. Σε μια άλλη

αφήγηση αυτού του επεισοδίου, μαθαίνουμε ότι ο Μωυσής ζήτησε από τον Κύριο να συγχωρήσει τον λαό του Ισραήλ, και εκείνος απάντησε λέγοντας: «Συνεχώρησα αυτούς κατά τον λόγον σου· αλλά ζω εγώ, και θέλει εμπλησθή πάσα η γη από της δόξης του Κυρίου. Επειδή πάντες οι άνδρες, οι ιδόντες την δόξαν μου και τα σημείά μου, τα οποία έκαμον εν τη Αιγύπτω και εν τη ερήμω, με παρώργισαν ήδη δεκάκις και δεν υπήκουσαν εις την φωνήν μου, βεβαίως δεν θέλουσιν ιδεί την γην, την οποίαν ώμοσα προς τους πατέρας αυτών· ουδείς εκ των παροργισάντων με θέλει ιδεί αυτήν.» —Αριθμ. 14:20-23

Σχετικά με τον καιρό που ο Θεός, με τη μεγάλη του δύναμη, απελευθέρωσε τον Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία, διαβάζουμε: «Και έκαμες εις σεαυτόν όνομα, ως την ημέραν ταύτην.» (Νεε. 9:10) Ο Μωυσής τόνισε το επίμαχο σημείο σε σχέση με τη δόξα του ονόματος του Θεού αναφερόμενος στην υπόσχεση με όρκο που είχε δοθεί στον Αβραάμ σχετικά με τη γη Χαναάν ως αιώνια κτήση αυτού του λαού. Ο Μωυσής ανησυχούσε για το πώς θα μπορούσε να εκπληρωθεί αυτή η υπόσχεση εάν ο Θεός κατέστρεφε τους Ισραηλίτες και στη συνέχεια ίδρυε ένα νέο έθνος.

Ο Μωυσής ένιωθε ότι αν ο Θεός επέτρεπε έτσι σε αυτόν τον λαό να πεθάνει στην έρημο, θα αποδείκνυε είτε την απροθυμία του να εκπληρώσει τις υποσχέσεις του είτε την αδυναμία του να το κάνει. Ωστόσο, για εκείνον η ικανότητα να συγχωρέσει και να σώσει τον λαό του στην έρημο ήταν μόνο μια προσωρινή σκέψη. (Ψαλμ. 90:4) Εάν ο Θεός επρόκειτο να διατηρήσει τη δόξα του ονόματός του και την ακεραιότητα των υποσχέσεών του κρατώντας αυτόν τον λαό ζωντανό και τελικά δίνοντάς του τη γη της επαγγελίας ως αιώνια κτήση, αυτό θα έπρεπε να εκπληρωθεί σε μεγάλους αιώνες του χρόνου και σε πλήρη αρμονία με όλους τους θεϊκούς του σκοπούς.

Ο εβραϊκός λαός ήταν πάντα μια διωκόμενη μειονότητα. Σχεδόν οποιοσδήποτε άλλος λαός κάτω από παρόμοιες συνθήκες θα είχε εγκαταλείψει την αποφασιστικότητα να συνεχίσει την ταυτότητά του ως λαός και θα είχε αφομοιωθεί από τις μεγαλύτερες, και πιο ευνοημένες, εθνικότητες και φυλές. Η προστασία του Θεού τους κράτησε ανέπαφους ως λαό, αποκαθιστώντας τους στη γη τους όταν ήρθε η ώρα του, και έτσι συνέχισε να μεγαλοποιεί τη δόξα του ονόματός του σε αυτούς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η δόξα του ονόματος του Θεού σε σχέση με την αποκατάσταση των Εβραίων στη γη της επαγγελίας περιλαμβάνει πολύ περισσότερα από την επιστροφή ενός ορισμένου ποσοστού των πρόσφατων γενεών στην περιοχή της Παλαιστίνης. Ωστόσο, αυτό είναι ένα σημαντικό κομμάτι στην εκπλήρωση των υποσχέσεων του. Αυτοί οι Εβραίοι που κατοικούν στη γη του Ισραήλ θα είναι από τους πρώτους που θα αρχίσουν να λαμβάνουν τις ευλογίες της υπεσχεμένης βασιλείας του Θεού. (Ματθ. 6:10) Αυτό θα γίνει τη στιγμή που ολόκληρη η γη θα βρίσκεται υπό τη δίκαιη διακυβέρνηση του Χριστού. (Εβρ. 1:1-3· 12:2) Επιπλέον, το έργο της αποκατάστασης θα συνεχιστεί ακόμη και για λογαριασμό όλων εκείνων που πέθαναν στις προηγούμενες γενιές.

Θα αποτύχουμε να εκτιμήσουμε την πλήρη σημασία των υποσχέσεων του Θεού αν παραβλέψουμε το αναστάσιμο χαρακτηριστικό του σχεδίου του στους αιώνες. Όπως είδαμε, οι Ισραηλίτες ξεριζώθηκαν από τις πολλές χώρες της Ευρώπης και αλλού στις οποίες κατοικούσαν, όπως ακριβώς μεγάλωσε τον αρχαίο λαό του Ισραήλ από την αιγυπτιακή δουλεία. Μέχρι στιγμής, όπως και τότε, ο λαός του έχει μπει απλώς σε μια κατάσταση «ερημιάς». Ωστόσο, ο μεγάλος στόχος του

Θεού είναι να τους φέρει στο δεσμό της Νέας Διαθήκης, σε εκπλήρωση των λόγων του Προφήτη Ιεζεκιήλ.

Αυτό θα ισχύει για όσους πέθαναν, καθώς και για όσους ζουν την εποχή που αρχίζει η Μεσσιανική βασιλεία. Η ανάσταση των Ισραηλιτών περιγράφεται ως η επαναφορά τους από την αιχμαλωσία, όχι απλώς από τη δουλεία σε άλλα έθνη, αλλά από την αιχμαλωσία του θανάτου. Σε σχέση με αυτό, ο Κύριος υπόσχεται περαιτέρω: «Και εγώ θέλω στήσει την διαθήκην μου προς σε, και θέλεις γνωρίσει έτι εγώ είμαι ο Κύριος.» — Ιεζ. 16:62

Για τους Ισραηλίτες που αποκαθίστανται εκείνη την εποχή, ο Θεός είπε: «Και θέλετε ενθυμηθή τας οδούς υμών τας πονηράς και τα έργα υμών τα μη αγαθά, και θέλετε αποστραφή αυτοί εαυτούς έμπροσθεν των οφθαλμών σας διά τας ανομίας σας και διά τα βδελύγματά σας.» (Ιεζ. 36:31) Αυτό θα ισχύει, όχι μόνο για τη ζωντανή τότε γενιά, αλλά και για εκείνους που, στη συνέχεια, θα αναστηθούν από τους νεκρούς.

Επιστρέφοντας πάλι στο κεφάλαιο 16 του Ιεζεκιήλ, διαβάζουμε: «Όταν φέρω οπίσω τους αιχμαλώτους αυτών, τους αιχμαλώτους Σοδόμων και των θυγατέρων αυτής και τους αιχμαλώτους της Σαμαρείας και των θυγατέρων αυτής, τότε θέλω επιστρέψει και τους αιχμαλώτους της αιχμαλωσίας σου μεταξύ αυτών· διά να βαστάξης την ατιμίαν σου και να καταισχύνησαι διά πάντα όσα έπραξας και να ήσαι παρηγορία εις αυτάς.» -εδάφια 53,54

ΟΛΟΙ ΑΜΑΡΤΗΣΑΝ

Οι Ισραηλίτες ως λαός ή έθνος, δεν ήταν ίσως ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο δίκαιοι από οποιαδήποτε άλλη φυλή ή έθνος. Ως μέλη της πεσμένης φυλής, «όλοι αμάρτησαν και στερήθηκαν τη δόξα του Θεού». (Ρωμ.

3:23) Από αυτήν και από άλλες απόψεις, ο Θεός ευχαρίστησε να χρησιμοποιήσει τους Εβραίους ως σύμβολο ολόκληρου του κόσμου της ανθρωπότητας, μεταξύ των οποίων μόνο λίγα άτομα —ένα εδώ και ένα εκεί— ήταν πλήρως πιστά στον Κύριο.

Η προφητεία του Ιεζεκιήλ 16:53-63 αποκαλύπτει ότι όταν οι Ισραηλίτες βγουν από την αιχμαλωσία του θανάτου, στην αρχή θα ντραπούν και θα μπερδευτούν. Ο προφήτης Δανιήλ αποκαλύπτει ότι αυτό θα συμβεί μετά τη μεγάλη περίοδο δυσκολιών με την οποία η παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου τελειώνει.

Μέσω του Δανιήλ, ο Κύριος είπε: «Και εν τω καιρώ εκείνω θέλει διασωθή ο λαός σου, πας όστις ευρεθή γεγραμμένος εν τω βιβλίω. Και πολλοί εκ των κοιμωμένων εν τω χώματι της γης θέλουσιν εξεγερθή, οι μεν εις αιώνιον ζωήν, οι δε εις ονειδισμόν και εις καταισχύνην αιώνιον. Και οι συνετοί θέλουσιν εκλάμψει ως η λαμπρότης του στερεώματος· και οι επιστρέφοντες πολλούς εις δικαιοσύνην ως οι αστέρες, εις τους αιώνας των αιώνων.» — Δαν. 12:1-3

Ο λαός του Δανιήλ, στον οποίο υποσχέθηκε η απελευθέρωση από τον θάνατο, είναι ο λαός του Θεού —το ανθρώπινο δημιούργημά του. Όλοι είναι «γεγραμμένοι στο βιβλίο» με την έννοια ότι τους εξασφαλίζεται η έγκαιρη αφύπνιση από τον ύπνο του θανάτου. Πολλοί από αυτούς θα ντροπιαστούν όπως επισημαίνει ο προφήτης. Ωστόσο, αυτό δεν θα είναι ατελείωτη ντροπή, διότι η λέξη που μεταφράζεται εδώ «αιώνιος» σημαίνει «αιώνια». Όταν η ντροπή των Ισραηλιτών έχει επιτύχει το σκοπό της να τους ταπεινώσει, θα φύγει από τη ζωή, όπως επίσης θα ισχύει για όλα τα έθνη και τους λαούς.

Η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ σχετικά με τη γη ήταν άνευ όρων. (Γέν. 12:7· 13:15) Ωστόσο, αργότερα έθεσε ως προϋπόθεση την υψηλή τιμή το να

είναι ο εκπρόσωπός του στη διδασκαλία και την ευλογία του κόσμου. Αυτή η προϋπόθεση ήταν η υπακοή στη διαθήκη των νομοθετημάτων και των νόμων που τους είχε δώσει. «Τώρα λοιπόν εάν τώνοντι υπακούσητε εις την φωνήν μου, και φυλάξητε την διαθήκην μου, θέλετε είσθαι εις εμέ ο εκλεκτός από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γή· και σεις θέλετε είσθαι εις εμέ βασίλειον ιεράτευμα και έθνος άγιον. Ούτοι είναι οι λόγοι, τους οποίους θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ.» (Έξοδος 19:5,6) Στην αρχική περιγραφή αυτών των συνθηκών, δεν γίνεται καμία αναφορά ότι αργότερα επρόκειτο να αναπτυχθεί ένας πνευματικός σπόρος του Αβραάμ, βασισμένος επίσης στις συνθήκες πίστης και υπακοής όπως τις εξηγεί στην Καινή Διαθήκη από ο Απόστολος Παύλος. —Γαλ. 3:27-29

Καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων του παρελθόντος, πριν από την εποχή της Πρώτης Παρουσίας του Ιησού, πολλοί ήταν πιστοί στους Νόμους του Θεού, και έτσι τα προσόντα να είναι ειδικοί υπηρέτες του σύμφωνα με τους όρους που εκτίθενται στην Έξοδο 19:5,6. Πολλοί που προηγήθηκαν των Νόμων που δόθηκαν στον Ισραήλ ήταν ομοίως πιστοί στον Θεό. Όλα αυτά αποδείχθηκαν έτσι άξια αυτής της «καλύτερης ανάστασης» που περιγράφει ο Απόστολος Παύλος στους Εβραίους 11:35.

ΜΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Ξεκινώντας με τον Ιησού, και στη συνέχεια από την Ημέρα της Πεντηκοστής, άρχισε να αναπτύσσεται μια πνευματική τάξη υπό τους όρους της πίστης και της υπακοής. Ο πρώτος αυτής της κατηγορίας επιλέχθηκε αποκλειστικά από τον φυσικό σπόρο του Αβραάμ. Ωστόσο, λόγω της ανυπακοής του Ισραήλ, η πρόσκληση επεκτάθηκε στους Εθνικούς για να συμπληρώσουν τον

προκαθορισμένο αριθμό του πνευματικού σπέρματος. Κατά τη διάρκεια της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου όσοι από τον λαό του Κυρίου εκπλήρωσαν πιστά τις κατάλληλες προϋποθέσεις καθαγιασμού και συνεχίζουν να είναι υποταγμένοι στο θέλημα του Θεού, θα συμμετέχουν έτσι στο μελλοντικό έργο της ευλογίας τόσο του Ισραήλ όσο και ολόκληρου του κόσμου της ανθρωπότητας.

Ο Θεός, μέσω του Προφήτη Ησαΐα, μιλά συμβολικά για δύο τάξεις που θα βοηθήσουν την πεσμένη ανθρωπότητα στις οδούς της δικαιοσύνης υπό τη διοίκηση της βασιλείας του Χριστού. Λέγει, «Εν ταις εσχάταις ημέραις το όρος του οίκου του Κυρίου θέλει στηριχθή επί της κορυφής των ορέων και υψωθή υπεράνω των βουνών και πάντα τα έθνη θέλουσι συρρέει εις αυτό, και πολλοί λαοί θέλουσιν υπάγει και ειπεί, Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου, εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού. Διότι εκ Σιών θέλει εξέλθει νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ.» —Ησ. 2:2,3

ΔΥΟ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

Στο τελευταίο μέρος αυτής της υπέροχης προφητείας, σημειώνουμε ότι ο Ησαΐας αναφέρει συγκεκριμένα δύο ξεχωριστές ομάδες, μια πνευματική και η άλλη γήινη, που θα εκτελέσουν το θέλημα του Θεού κατά τη βασιλεία του Χριστού, «διότι από τη Σιών θα βγει ο νόμος, και ο λόγος του ΚΥΡΙΟΥ από την Ιερουσαλήμ». Η Σιών αντιπροσωπεύει τη δοξασμένη πνευματική τάξη, με Κεφαλή τον Χριστό, ο οποίος θα λειτουργήσει ως Μεσίτης της Νέας Διαθήκης, στη διαχείριση της δικαιοσύνης στις υποθέσεις της ανθρωπότητας. Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής μιλά επίσης

για αυτήν την πιστή τάξη: «Και είδον, και ιδού Αρνίον ιστάμενον επί το όρος Σιών, και μετ' αυτού εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, έχουσαι το όνομα του Πατρός αυτού γεγραμμένον επί των μετώπων αυτών.» – Αποκάλ. 14:1

Οι επίγειοι εκπρόσωποι της βασιλείας του Χριστού θα συμμετάσχουν στη διανομή, όπως δηλώνει ο Ησαΐας, «του λόγου του Κυρίου από την Ιερουσαλήμ». Αυτοί οι άξιοι της παλιάς εποχής ζούσαν πριν από τον καιρό της επίγειας διακονίας του Κυρίου μας, και ο Απόστολος Παύλος εξηγεί: «Και ούτοι πάντες αν και έλαβον καλήν μαρτυρίαν διά της πίστεως, δεν απήλαυσαν την επαγγελίαν, διότι ο Θεός προέβλεψε καλύτερόν τι περί ημών, διά να μη λάβωσι την τελειότητα χωρίς ημών.» — Ματθ. 11:11• Εβρ. 11:39,40

Κάτω από αυτές τις δύο πιστές ομάδες—την πνευματική τάξη και την επίγεια τάξη—η υπόλοιπη ανθρωπότητα θα μάθει να γνωρίζει, να αγαπά και να υπηρετεί τον Κύριο. Τι ένδοξη προοπτική για τη φτωχή δημιουργία τη στενάζουσα της παρούσας εποχής. Ας χαρούμε για τις προηγούμενες και τις παρούσες σχέσεις του Θεού με τον λαό του, τον Ισραήλ, και ας συνειδητοποιήσουμε ότι οι εμπειρίες τους είναι απλώς μια πρόγευση του τελικού σχεδίου του Θεού για να αποκαταστήσει και να ευλογήσει όλη την ανθρωπότητα, Εβραίους και Εθνικούς αντίστοιχα. «Και το Πνεύμα και η νύμφη λέγουσιν· Ελθέ. Και όστις ακούει, ας είπη. Ελθέ. Και όστις διψά, ας έλθη, και όστις θέλει, ας λαμβάνη δωρεάν το ύδωρ της ζωής.» — Αποκ. 22:17 ■

Η υποκρισία καταδικάστηκε

*Εδάφιο κλειδί: «Ουαί
εις εσάς, γραμματείς
και Φαρισαίοι,
υποκριταί, διότι είσθε
ως τα μνημεία, τα
οποία δεν φαίνονται,
και οι άνθρωποι οι
περιπατούντες επάνω
δεν γνωρίζουν.»
— Λουκάς 11:44*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Λουκάς 11:37-44*

ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΗΤΑΝ οι απόλυτοι θρησκευόμενοι μεταξύ των Εβραίων κατά τη διάρκεια της ζωής του Χριστού στη γη. Με τον υποτιθέμενο δίκαιο ζήλο τους, με τον καιρό επινόησαν ένα περίπλοκο σύστημα προφορικής παραδόσεων προκειμένου να τους εμποδίζει από το να παραβιάσουν τον Μωσαϊκό Νόμο. Θα μπορούσε κανείς

να υποθέσει ότι με τέτοια επιθυμία να υπακούσουν στον Θεό, θα είχαν αναγνωρίσει την τέλεια υπακοή του Ιησού και θα τον είχαν επιβεβαιώσει και ακολουθήσει. Ωστόσο, αποδεικνύονταν διαρκώς ότι ήταν οι πιο πικραμένοι και αδυσώπητοι αντίπαλοί του.

Στο σημερινό μάθημα βρίσκουμε τον Ιησού να δέχεται μια πρόσκληση για να δειπνήσει στο σπίτι ενός Φαρισαίου. (Λουκάς 11:37) Ο Ιησούς μόλις είχε ανακηρύξει τους Ιουδαίους κακή γενιά επειδή ζήτησε για άλλη μια φορά ένα σημάδι για να αποδείξει τους

ισχυρισμούς του ότι ήταν γιος του Θεού. Είπε ότι το μόνο σημάδι που χρειάζονταν ήταν αυτό του Ιωνά. — εδάφια 29,30,32· Ματθ. 12:40

Παραθέτουμε το αφήγημα αυτού που ακολουθεί από το σημερινό Επιλεγμένο εδάφιο: «Ο δε Φαρισαίος ιδών εθαύμασεν ότι δεν ενίφθη πρώτον πριν του γεύματος. Και ο Κύριος είπε προς αυτόν· Τώρα σεις οι Φαρισαίοι το έξωθεν του ποτηρίου και του πινακίου καθαρίζετε, το δε εσωτερικόν σας γέμει αρπαγής και πονηρίας.» (Λουκάς 11:38,39) Όσον αφορά την τήρηση των κανόνων, οι Φαρισαίοι διέπρεπαν, αλλά αγνοούσαν τη μεγαλύτερη σημασία του να επιδεικνύουν το έλεος, να επιζητούν τη δικαιοσύνη και να ασκούν τη πιστότητα. Επιζητούσαν τις κύριες θέσεις στη συναγωγή και τους χαιρετισμούς στις αγορές, αλλά δεν έδειχναν καλοσύνη προς αυτούς που υπηρετούσαν. — εδάφιο 43

Αργότερα στο Ευαγγέλιο του Λουκά ο Ιησούς προσδιορίζει μια άλλη από τις αποτυχίες των Φαρισαίων ως την απληστία—δηλαδή, συμφώνως προς το Αρχαίον Κείμενον, ήσαν «φιλάργυροι». (Λουκάς 16:14) Κοντά στο τέλος της επίγειας διακονίας του, ο Κύριος είπε παρομοίως στους γραμματείς ότι η αγάπη τους για το χρήμα τους έκανε να περιφρονούν τα δικαιώματα ιδιοκτησίας των άλλων. «Διότι κατατρώγετε τας οικίας των χηρών», που σημαίνει ότι εκμεταλλεύονταν τις χήρες για να συγκεντρώσουν περιουσίες στον εαυτό τους. — Ματθ. 23:14· Μάρκος 12:40

Το σημερινό Εδάφιο-Κλειδί είναι μια καταδίκη για τους γραμματείς και τους Φαρισαίους, αλλά και μια προειδοποίηση προς τους πιστούς. Ο Ιησούς είπε παρόμοια λόγια στο Κατά Ματθαίον 23:27: «Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί, διότι ομοιάζετε με τάφους ασβεστωμένους, οίτινες έξωθεν μεν φαίνονται ωραίοι, έσωθεν όμως γέμουσιν οστέων νεκρών

και πάσης ακαθαρσίας.» Εδώ οι τάφοι γίνονται αόρατοι και ο κίνδυνος είναι να βρεθείς μπροστά σε αυτό που είναι διεφθαρμένο χωρίς να το γνωρίζεις. Όπως κάποιος θα μπορούσε ασυνείδητα να περπατήσει πάνω από έναν τάφο που δεν ήταν ορατός, και έτσι να πέσει θύμα τελετουργικής μολύνσεως, έτσι και η δίκαιη εξωτερική εμφάνιση των θρησκευτικών ηγετών της εποχής του Ιησού εμπόδιζε τους ανθρώπους να αντιληφθούν την κακή επιρροή που δέχονταν από την αντιμετώπιση τέτοιας διαφθοράς.

Συμπεριφορές και πρακτικές όπως αυτές των γραμματέων και των Φαρισαίων εξακολουθούν να υπάρχουν σήμερα, ακόμη και μεταξύ των καθ' ομολογίαν Χριστιανών. Πολλοί πιστεύουν ότι το να εμφανίζεσαι απλώς στην κυριακάτικη λειτουργία σε κάνει να είσαι σωστός με τον Θεό, ωστόσο στην καθημερινή ζωή αγνοούν σε μεγάλο βαθμό σημαντικές αρχές της Αγίας Γραφής, όπως το «να πράττεις το δίκαιον και να αγαπάς έλεος και να περιπατῇς ταπεινῶς μετὰ του Θεού σου;» (Μιχαίας 6:8) Άλλοι διαβάζουν τη Βίβλο μόνο για να δικαιολογήσουν ορισμένες προσχεδιασμένες πεποιθήσεις, παρά για να συμμορφωθούν με το θέλημα του Θεού. (Ρωμ. 12:2) Ας μην ξεγελιόμαστε από τέτοιες πρακτικές... επειδή «ο Θεός δεν εμπαίζεται...ο, τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει· διότι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού θέλει θερίσει εκ της σαρκός φθοράν, ἀλλ' ο σπείρων εις το Πνεύμα θέλει θερίσει εκ του Πνεύματος ζώην αιώνιον.» — Γαλ. 6:7,8 ■

Η θεραπεία την ημέρα του Σαββάτου

Εδάφια κλειδιά:
«Και αποκριθείς [ο
Ιησούς] προς αυτούς
είπε· Τίνος υμών ο
όνος ή ο βους θέλει
πέσει εις φρέαρ, και
δεν θέλει ευθύς
ανασύρει αυτόν εν τη
ημέρα του
σαββάτου;»

— *Λουκάς 14:5*

Επιλεγμένα εδάφια:
Λουκάς 14:1-6

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΕΝ αρνήθηκε ποτέ μια πρόσκληση για να παρουσιάσει την Αλήθεια. Στα σημερινά Επιλεγμένα Εδάφια μας λένε ότι οι Φαρισαίοι «τον παρακολουθούσαν». (Λουκάς 14:1) Προφανώς ήλπιζαν να πιάσουν τον Κύριο να παραβιάζει μια από τις απαγορεύσεις του Νόμου, ειδικά αυτή της εργασίας το Σάββατο. Ο Νόμος έγραφε: «Η ημέρα όμως η εβδόμη είναι σάββατον Κυρίου του Θεού σου· μη κάμης εν ταύτη ουδέν έργον.» — Έξοδος. 20:10

Μέρος της απαίτησης του Νόμου ήταν να απαγορεύεται να μαζεύουν τα τρόφιμα και να τα παρασκευάζουν με άλλο τρόπο ειδικά το Σάββατο. Η αφήγηση της Αγίας Γραφής για τη συλλογή μάννας στην έρημο περιλάμβανε οδηγίες από τον Ιεχωβά ότι πρέπει να συγκεντρώνεται διπλή μερίδα την έκτη ημέρα της εβδομάδας. Κανένα μάννα δεν θα εμφανιζόταν την έβδομη ημέρα, γιατί επρόκειτο να είναι ημέρα ανάπαυσης του Σαββάτου. (Έξοδος 16:13-26) Επιπλέον, ο Νόμος

απαγόρευε ακόμη και το άναμμα φωτιάς στα σπίτια τους το Σάββατο. (Εξοδος 35:3) Ως εκ τούτου, οι Ισραηλίτες ετοίμαζαν διπλή μερίδα γευμάτων την έκτη ημέρα.

Επιστρέφοντας στο μάθημά μας, καθώς ο Ιησούς μπήκε στο σπίτι ενός από τους Φαρισαίους, εμφανίστηκε μπροστά του άνδρας με υδρωπικία, μια ανίατη ασθένεια εκείνη την εποχή. (Λουκάς 14:2) Δεν μας λένε αν οι Φαρισαίοι τοποθέτησαν τον άνδρα ενώπιον του Ιησού ή αν είχε μπει μόνος του σε αυτό το ημιδημόσιο γλέντι με την ελπίδα ότι ο Κύριος θα τον θεράπευε. Ωστόσο, εδώ στεκόταν άνδρας με μια απειλητική για τη ζωή ασθένεια. Θα θεράπευε ο Ιησούς το Σάββατο ή όχι;

Κατανοώντας ξεκάθαρα το κίνητρο των Φαρισαίων, ο Ιησούς τους αφόπλισε ρωτώντας: «Είναι τάχα συγκεχωρημένον να θεραπεύη τις εν τω σαββάτω;» (εδάφιο 3) Οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες αναμενόταν να είναι σε θέση και πρόθυμοι να απαντήσουν σε τέτοιες ερωτήσεις που έθεταν ο λαός ανά πάσα στιγμή. Ωστόσο, παρουσία του μεγάλου Δασκάλου έμειναν σιωπηλοί, ανυπόμονοι να δουν ποια πορεία θα ακολουθήσει. Μη ακούγοντας καμία αντίρρηση για τη θεραπεία την ημέρα του Σαββάτου να αναφέρεται από τον Νόμο, ο Κύριός μας έκανε το θαύμα. «Και πιάσας ιάτρευσεν αυτόν και απέλυσε.» (εδάφιο 4) Το συμπέρασμα είναι ότι ίσως ο Ιησούς απλώς άγγιξε τον ταλαιπωρημένο, οπότε θα μπορούσε να είναι πιο φανερό ότι το θαύμα είχε θεϊκή δύναμη μέσω αυτού.

Ο Κύριός μας απάντησε με θαύμα στη δική του ερώτηση και έτσι απέδειξε ότι τίποτα στο Νόμο δεν απαγόρευε τη θεραπεία των ασθενών το Σάββατο. Στη συνέχεια δικαιολόγησε την πορεία του ενώπιον του πλήθους με την περαιτέρω ερώτησή του που βρέθηκε στα λόγια του Εδαφίου-Κλειδί μας. Οι Φαρισαίοι έμειναν και πάλι σιωπηλοί ενώπιον του Ιησού, γνωρίζοντας ότι όπου

εμπλέκονταν τα προσωπικά συμφέροντα και η περιουσία τους, θα αποφάσιζαν ότι δεν υπήρχε τίποτα στον Νόμο που να εμποδίζει την παροχή μιας τέτοιας βοήθειας το Σάββατο. Έτσι, ο Κύριός μας αφαίρεσε την ιδέα ότι η θεραπεία κάποιου το Σάββατο ήταν παραβίαση του Νόμου του Θεού.

Ο Ιησούς έτρεφε την δέουσα ευλάβεια και σεβασμό στο εβραϊκό Σάββατο. Ομοίως, ο εορτασμός μας της πρώτης ημέρας της εβδομάδας ως χριστιανικής ημέρας ανάπαυσης και λατρείας δεν πρέπει να γίνεται με τη σκέψη ότι είμαστε δεσμευμένοι σε αυτήν ως νόμο. Επιπλέον, ας αντιμετωπίσουμε με μεγάλη εκτίμηση το προνόμιο που έχουμε να μπορούμε να αφήσουμε πίσω μια μέρα -αναπαυόμενοι από αυτήν— τις υποθέσεις αυτής της ζωής, ώστε να επικεντρωθούμε στην ελπίδα να βοηθήσουμε να ευλογηθούν όλες οι οικογένειες της γης στον επόμενο αιώνα. (Εβρ. 4:9-11· Γεν.22:18· Πράξεις 3:24,25) Πόσο συναρπαστικό να φανταστούμε την κατάρα της αμαρτίας και του θανάτου να αφαιρείται και να αντικαθίσταται από το θεραπευτικό άγγιγμα του Κυρίου μας. ■

Η δίκαιη κρίση

Εδάφιο κλειδί: «Μη κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ την δικάϊαν κρίσιν κρίνατε.»
— *Ιωάννης 7:24*

Επιλεγμένα εδάφια:
Ιωάννης 7:1-24

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ εμφάνιση, η διακονία του Ιησού φαινόταν να βρίσκεται σε σοβαρό κίνδυνο. Πολλοί από τους ακόλουθούς του τον εγκατέλειψαν αφού τους είπε ότι έπρεπε να φάνε τη σάρκα του και να πιουν το αίμα του για να έχουν αιώνια

ζωή. (Ιωάννης 6:53-58,66) Καθώς ξεκινά το σημερινό μάθημα, μαθαίνουμε επιπλέον ότι οι Ιουδαίοι ηγέτες στην Ιουδαία προσπαθούσαν να τον σκοτώσουν. (Ιωάννης 7:1) Ωστόσο, καθώς πλησίαζε η Γιορτή των Σκηνών, ο Ιησούς αντιμετώπισε την απειλή μπροστά του να επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ σύμφωνα με τον Ιουδαϊκό Νόμο. — Δευτ. 16:16

Οι αδελφοί του Κυρίου τον παρότρυναν να φύγει από τη Γαλιλαία και να πάει στην Ιουδαία για τη γιορτή και να κάνει μια επίδειξη των δυνάμεών του για να τη δουν όλοι. (Ιωάννης 7:3-5) Η απάντηση του Ιησού αναμφίβολα τους εξέπληξε, γιατί τους είπε να πάνε στην Ιερουσαλήμ χωρίς αυτόν. Η απουσία του προκάλεσε μεγάλη συζήτηση ανάμεσα στα πλήθη για το τι είδους άνθρωπος ήταν, ενώ οι Εβραίοι ηγέτες αναζητούσαν πού βρίσκεται. Καθώς όλα αυτά συνέβαιναν, ο Ιησούς ήρθε κρυφά στην Ιερουσαλήμ.

— εδάφια. 8-13

Στη μέση της γιορτής, ο Ιησούς εμφανίστηκε στο Ναό και άρχισε να διδάσκει. Οι άνθρωποι έμειναν κατάπληκτοι, λέγοντας: «Πως ούτος εξεύρει γράμματα, ενώ δεν έμαθεν;» Ο Ιησούς απάντησε: «Η ιδική μου διδαχή δεν είναι εμού, αλλά του πέμψαντός με ... Ο Μωϋσής δεν σας έδωσε τον νόμον; και ουδείς από σας εκπληροί τον νόμον. Διά τι ζητείτε να μη θανατώσητε;»

— εδάφια. 15-19

Ο Δάσκαλος έστρεψε τότε την προσοχή τους στο θέμα της δίκαιης κρίσης. «21 Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς· Εν έργον έκαμον, και πάντες θαυμάζετε. 22 Διά τούτο ο Μωϋσής σας έδωσε την περιτομήν, ουχί ότι είναι εκ του Μωϋσέως, αλλ' εκ των πατέρων, και εν σαββάτω περιτέμνετε άνθρωπον. 23 Εάν λαμβάνη άνθρωπος περιτομήν εν σαββάτω, διά να μη λυθή ο νόμος του Μωϋσέως, οργίζεσθε κατ' εμού διότι έκαμον ολόκληρον άνθρωπον υγιή εν σαββάτω; 24 Μη κρίνετε κατ' όψιν, αλλά την δικαίαν κρίσιν κρίνατε.» — εδάφια 21-24

Γεννιέται το ερώτημα, για ποιο πράγμα γίνεται λόγος για «δίκαιη κρίση» στο βασικό μας εδάφιο; Απαντάμε ότι μια δίκαιη κρίση είναι μια δίκαιη ή σωστή απόφαση. Ωστόσο, ως πεσμένοι άνθρωποι δεν μπορούμε να διακρίνουμε σωστά τι είναι μέσα στην καρδιά ενός ανθρώπου. Άρα, πώς μπορούμε λοιπόν να πάρουμε μια σωστή απόφαση; Ο Απόστολος Παύλος δίνει αυτή τη νηφάλια απάντηση σχετικά με την άσκηση κρίσεως στον παρόντα καιρό: «Ωστε μη κρίνετε μηδέν προ καιρού, έως αν έλθη ο Κύριος.» (Α' Κορ. 4:5) Επομένως, δεν πρέπει να προσπαθούμε να αποδώσουμε καταφατική και τελική κρίση σε κανέναν αυτή τη στιγμή, ειδικά αν η κρίση μας είναι διατεθειμένη να αποδοθεί με τη μορφή κριτικής. Εάν είμαστε πιστοί

στον όρκο της αφιέρωσής μας, θα μας δοθεί η ευκαιρία και θα έχουμε την απαραίτητη σοφία στην επόμενη εποχή για να βοηθήσουμε στο έργο της κρίσης του κόσμου «με δικαιοσύνη». —Πράξεις 17:31

Ο Απόστολος Ιάκωβος μιλά για την παρούσα ευθύνη μας σχετικά με την κρίση. «Ταπεινώθητε ενώπιον του Κυρίου, και θέλει σας υψώσει. Μη καταλαλείτε αλλήλους, αδελφοί. Όστις καταλαλεί αδελφόν και κρίνει τον αδελφόν αυτού, καταλαλεί τον νόμον και κρίνει τον νόμον και εάν κρίνης τον νόμον, δεν είσαι εκτελεστής του νόμου, αλλά κριτής. Εις είναι ο νομοθέτης, ο δυνάμενος να σώση και να απολέση.» — Ιακώβου 4:10-12 ■

Ο Δαβίδ αμαρτάνει εις τον Θεόν

*Εδάφια κλειδιά: «Και
είπεν ο Δαβίδ προς τον
Νάθαν, Ημάρτησα εις
τον Κύριον. Ο δε
Νάθαν είπε προς τον
Δαβίδ, Και ο Κύριος
παρέβλεψε το
αμάρτημά σου· δεν
θέλεις αποθάνει.»
— Β' Σαμουήλ 12:13*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Β' Σαμουήλ 12:1-10,13*

Ο ΔΑΒΙΔ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ
στη Βίβλο ως άνθρωπος «κατά
την καρδίαν αυτού [του
Θεού]». (Α' Σαμ. 13:14·
Πράξεις 13:22) Αυτό δεν
σημαίνει ότι δεν είχε
ελαττώματα, αλλά σημαίνει
ότι η καρδιά του ήταν σωστή
ενώπιον του Θεού. Ωστόσο,
διέπραξε βαριά αμαρτία με το
να κανονίσει τον θάνατο του
Ουρία και να πάρει τη γυναίκα
του για σύζυγό του. (Β' Σαμ.
11:1-27) Όταν ο Προφήτης

Νάθαν επέστησε με τη βία αυτό το θέμα στην προσοχή
του Δαβίδ, δεν αναγνώρισε τον εαυτό του στην εικόνα
που σχεδίασε ο προφήτης και εξέφρασε μεγάλη
αγανάκτηση ενάντια στον αμαρτωλό που απεικονιζόταν
εκεί.

Πόσο έκπληκτος πρέπει να έμεινε ο Δαβίδ όταν ο
Νάθαν του είπε: «Εσύ είσαι ο άνθρωπος!». Στη συνέχεια,
μιλώντας εκ μέρους του Κυρίου, ο Νάθαν υπενθύμισε
στον Δαβίδ τη γενναιόδωρη προμήθεια που του είχε γίνει.
Ο Θεός τον είχε ελευθερώσει από τα φθονερά νύχια του
Σαούλ, και «έδωκα εις σε τον οίκον του κυρίου σου και

τας γυναίκας του κυρίου σου εις τον κόλπον σου, και έδωκα εις σε τον οίκον του Ισραήλ και του Ιούδα· και εάν τούτο ήτο ολίγον, ήθελον προσθέσει εις σε τοιαύτα και τοιαύτα· διά τι κατεφρόνησας τον λόγον του Κυρίου, ώστε να πράξης το κακόν εις τους οφθαλμούς αυτού;» — Β' Σαμ. 12:7-9

Ως μέρος της τιμωρίας του Δαβίδ για αυτό το μεγάλο αμάρτημα, του είπαν ότι η βασιλεία του ως βασιλιάς του Ισραήλ θα χαρακτηριζόταν από πόλεμο. Αυτή η προφητεία έγινε τραγικά αληθινή. Επιπλέον, ο πρώτος του γιος από τη Βηθσαβέ, την πρώην σύζυγο του Ουρία, αρρώστησε και πέθανε. Αυτή ήταν μια περαιτέρω τιμωρία για τον Δαβίδ για το μεγάλο αμάρτημά του. (εδάφια 10-14) Ωστόσο, το τρυφερό έλεος του Θεού επιδείχθηκε και προς τον Δαβίδ καθώς του χάρισε τη ζωή. Σύμφωνα με τον Εβραϊκό Νόμο, η αμαρτία του Δαβίδ απαιτούσε τη θανατική ποινή, αλλά δεν καταστράφηκε. Αυτό οφειλόταν στο γεγονός ότι τόσο γρήγορα αναγνώρισε την αμαρτία του όταν του επισημάνθηκε.

Τα πρώτα πέντε εδάφια του Ψαλμού 32 φαίνεται να είναι μια έκφραση των συναισθημάτων του Δαβίδ προς τον Κύριο σε σχέση με την αμαρτία του και τη συγχώρεσή του. Έγραψε: «1 Μακάριος εκείνος, του οποίου συνεχωρήθη η παράβασις, του οποίου εσκεπάσθη η αμαρτία. 2 Μακάριος ο άνθρωπος, εις τον οποίον ο Κύριος δεν λογαριάζει ανομίαν και εις του οποίου το πνεύμα δεν υπάρχει δόλος. 3 Ότε απεσιώπησα, επαλαιώθησαν τα οστά μου εκ του ολολυγμού μου όλην την ημέραν. 4 Επειδή ημέραν και νύκτα εβαρύνθη η χειρ σου επ' εμέ· η υγρότης μου μετεβλήθη εις θερινήν ξηρασίαν. Διάψαλμα. 5 Την αμαρτίαν μου εφανέρωσα προς σε, και την ανομίαν μου δεν έκρυψα· είπα, Εις τον Κύριον θέλω εξομολογηθή τας παραβάσεις μου· και συ συνεχώρησας την ανομίαν της αμαρτίας μου.»

Στη ζωή του Δαβίδ έχουμε ένα καλό παράδειγμα για το πώς ο Θεός αντιμετωπίζει τους μετανοούντες αμαρτωλούς. Μας υπενθυμίζεται συνεχώς ο νόμος της κληρονομικότητας που λειτουργεί στις ανθρώπινες εμπειρίες λόγω της αμαρτίας. Με την κληρονομικότητα, το παράπτωμα του Αδάμ έφερε θάνατο σε όλα τα παιδιά του και όλοι, από τη φύση τους, θεωρούνται αμαρτωλοί. — Ρωμ. 3:10,23· 5:12

Ωστόσο, ο Θεός εκτιμά εκείνους που στην καρδιά προσπαθούν να τηρούν τις εντολές του. Γι' αυτό αγαπούσε τον Δαβίδ και έδειξε έλεος μαζί του όταν μετανόησε γρήγορα και αναγνώρισε την αμαρτία του. Ο Θεός δεν αντιμετωπίζει κανέναν από τον λαό του με βάση τα πραγματικά του έργα, αλλά σύμφωνα με τις επιθυμίες της καρδιάς του. — Ματθ. 6:21· 12:35 ■

* * *

Η Αποστολή Προς Τους Φιλίππους

*«Διελθόντες δε την Φρυγίαν και την γην της Γαλατίας,
επειδή εμποδίσθησαν υπό του Αγίου Πνεύματος να
κηρύξωσι τον λόγον εν τη Ασία..»
—Πράξεις 16:6—*

ΣΤΟ ΕΝΑΡΚΤΙΚΟ ΕΛΑΦΙΟ ΜΑΣ, μάς λένε ότι ο Απόστολος Παύλος είχε απαγορευτεί να φέρει τον λόγο του Χριστού πιο ανατολικά στην Ασία. Αντίθετα, ο Κύριος του ανέθεσε να εισαγάγει το Ευαγγέλιο στη Μακεδονία. «Και όραμα εφάνη διά νυκτός εις τον Παύλον. Ανήρ τις Μακεδών ίστατο, παρακαλών αυτόν και λέγων· Διάβα εις Μακεδονίαν και βοήθησον ημάς.» —Πράξεις 16:9

Η περιοχή της Ασίας στην οποία ο Κύριος δεν επέτρεπε στον Παύλο να εισέλθει ήταν, εκείνη την εποχή, η δυτικότερη επαρχία αυτής που σήμερα είναι γνωστή ως η ασιατική ήπειρος. Η Μακεδονία από την άλλη ήταν η ανατολικότερη επαρχία της Ευρώπης. Ήταν στους Φιλίππους, την πρωτεύουσα της Μακεδονίας, όπου συναντώντο οι διαφορετικές μορφές του ανατολικού και δυτικού παγανισμού. Ως εκ τούτου, οι Φιλίπποι ήταν ώριμοι για την εισαγωγή του Ευαγγελικού μηνύματος. Στην εποχή του Παύλου, ήταν το υπομόχλιο πάνω στο οποίο βρισκόταν η ισορροπημένη ανατολική και δυτική σκέψη. Αν και το ιεραποστολικό έργο θα συνεχιστεί στη συνέχεια στην Ανατολή, η εισαγωγή του ευαγγελικού μηνύματος στη

Μακεδονία από τον Παύλο και τους αδελφούς του θα είναι τελικά η πλάστιγγα που τα γείρει προς τη Δύση. Το Ευαγγέλιο θα αρχίσει στη συνέχεια να εξαπλώνεται σε όλη την Ευρώπη, επηρεάζοντας τις θρησκευτικές αντιλήψεις παντού, αναδιαμορφώνοντας έτσι πλήρως τη δυτική σκέψη και πρακτική.

Ο Απόστολος, κατανοώντας τις στρατηγικές δυνατότητες της αποστολής του, απάντησε χωρίς δισταγμό. «Και ως είδε το όραμα, ευθύς εξητήσαμεν να υπάγωμεν εις την Μακεδονίαν, συμπεραίνοντες ότι ο Κύριος προσκαλεί ημάς, διά να κηρύξωμεν το ευαγγέλιον προς αυτούς.» (εδάφιο 10) Ο Παύλος πήρε μαζί του τον Σίλαν, έναν Εβραϊόν• τον Λουκάν, έναν Εθνικόν• και, πιθανότατα, τον Τιμόθεον, υιόν μεικτής καταγωγής, ελληνικής και ιουδαϊκής.

Είναι ο Λουκάς που εξιστορεί τις κύριες εμπειρίες αυτού του μικρού ιεραποστολικού συγκροτήματος. Κατέγραψε για τους Φιλίππους: «Και εκείθεν εις Φιλίππους, ήτις είναι πρώτη πόλις του μέρους εκείνου της Μακεδονίας, αποικία Ρωμαϊκή. Και διετρίβομεν εν τη πόλει ταύτη ημέρας τινάς.» (Πράξεις 16:12) Οι Φίλιπποι ήταν μια αποικία της οποίας ο σκοπός ήταν να επεκτείνει και να διαιωνίσει τη ρωμαϊκή παρουσία σε εκείνη την περιοχή και έτσι να διατηρήσει την ειρήνη. Η διαφαινόμενη παρουσία της Ρώμης επηρέαζε σχεδόν όλα όσα συνέβησαν στην αφήγηση του Λουκά.

Στην αποικιοκρατική τους περίσταση, το εβραϊκό έθιμο ήταν να συγκεντρώνονται το Σάββατο σε δημόσιο χώρο για να προσευχηθούν. Όταν έφτασαν στους Φιλίππους, ο Παύλος, ο Σίλας, ο Λουκάς και ο Τιμόθεος έκαναν το ίδιο, αναζητώντας μια ευκαιρία να κηρύξουν το Ευαγγέλιο. «Και τη ημέρα του σαββάτου εξήλθομεν έξω της πόλεως πλησίον του ποταμού, όπου εσυνειθίζετο να γίνηται προσευχή.» — εδάφιο 13

ΤΟ ΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Αναμφίβολα, ο Σατανάς, επίσης πολύ καλά ενήμερος για τις στρατηγικές δυνατότητες του ιεραποστολικού ταξιδιού του Παύλου στους Φιλίππους, και πάντα πρόθυμος να εμποδίσει τη διάδοση του Ευαγγελίου, έθεσε ένα εμπόδιο στο μονοπάτι των ιεραποστόλων. «Ενώ δε επορευόμεθα εις την προσευχήν, απήντησεν ημάς δούλη τις έχουσα πνεύμα πύθωνος.» (εδάφιο 16) Η γυναίκα ήταν μια δαιμονισμένη σκλάβα για τις προφητείες και τις δηλώσεις της οποίας οι αφέντες της χρέωναν χρήματα. Σύμφωνα με τους Έλληνες ιστορικούς, το «πνεύμα του Πύθωνα» με το οποίο είχε καταληφθεί η γυναίκα, ήταν πνεύμα που αποδόθηκε στον αρχαίο ελληνικό ειδωλολατρικό θεό, Απόλλωνα. Αυτή και οι αφεντάδες της ακολούθησαν τον Παύλο και όσους μαζί του κήρυτταν το Ευαγγέλιο. Καθώς το έκανε, το κακό πνεύμα την έκανε να φωνάζει: «Ούτοι οι άνθρωποι είναι δούλοι του Θεού του Υψίστου, οίτινες κηρύττουν προς ημάς οδόν σωτηρίας.» Ο Λουκάς μας λέει: «Τούτο δε έκαμνεν επί πολλές ημέρας. Βαρυνθείς δε ο Παύλος και στραφείς, είπε προς το πνεύμα, Προστάζω σε εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού να εξέλθης απ' αυτής. Και εξήλθε την αυτήν ώραν.» — εδάφια 17,18

Ο Παύλος απέδειξε ότι δεν ήθελε να συνδεθεί με τα σχέδια παραγωγής χρημάτων των δουλέμπορων, ούτε ήθελε να τραβήξει την προσοχή των ρωμαϊκών αρχών με την ανακοίνωση της παρουσίας και της αποστολής του. Έτσι, έστειλε ένα «πνεύμα Πύθωνος» από τη γυναίκα. Οργισμένοι που έχασαν την προσοδοφόρα πηγή εισοδήματός τους, οι αφέντες της ανέφεραν τον Παύλο και τον Σίλα στους τοπικούς δικαστές. Αν και, υποκριτικά, βοηθούσαν και υποκινούσαν τον Παύλο και τους φίλους του για μέρες στην ίδια προσπάθεια, επιτρέποντας στην δούλη τους να τους ανακηρύξει ανθρώπους του Θεού, τώρα οι αφέντες κατηγορήσαν τον Παύλο και τον Σίλα, και τους δύο

Εβραίους, για το πολύ σοβαρό έγκλημα της εισαγωγής μιας νέας θρησκείας. Αυτό ήταν απαγορευμένο στους Φιλίππους. Η Ρώμη δεν ανεχόταν εμφύλιες διαμάχες για θρησκευτικά ζητήματα, ιδίως μεταξύ των Εβραίων. Οι θρησκευτικές διαμάχες έκαναν τη διακυβέρνηση πιο δύσκολη και θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε εξέγερση. Η αναταραχή ήταν κακή για τη ρωμαϊκή οικονομία.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ

Ο Λουκάς και ο Τιμόθεος, όντας μη Εβραίοι, διέφυγαν από το ακόλουθο βάνανσο σενάριο. «Ιδόντες δε οι κύριοι αυτής ότι εξήλθεν η ελπίς του κέρδους αυτών, πιάσαντες τον Παύλον και τον Σίλαν, έσυραν εις την αγοράν προς τους άρχοντας, και φέροντες αυτούς προς τους στρατηγούς, είπον· Ούτοι οι άνθρωποι εκταράττουσι την πόλιν ημών, Ιουδαίοι όντες, και διδάσκουσιν έθιμα, τα οποία δεν είναι εις ημάς συγκεχωρημένον να παραδεχώμεθα μηδέ να πράττωμεν, Ρωμαίοι όντες. Και συνεφώρμησεν ο όχλος κατ' αυτών. Και οι στρατηγοί διασχίσαντες αυτών τα ιμάτια, προσέταττον να ραβδίζωσιν αυτούς, και αφού έδωκαν εις αυτούς πολλούς ραβδισμούς, έβαλον εις φυλακήν, παραγγείλαντες τον δεσμοφύλακα να φυλάττη αυτούς ασφαλώς.» (εδάφια 19-23) Υπερβαίνοντας την εξουσία τους σε αυτήν την περίπτωση, οι τοπικοί δικαστές προκάλεσαν σοβαρή παραβίαση της ρωμαϊκής νομικής διαδικασίας. Αυτό θα ήταν αργότερα προς όφελος του Παύλου και του Σίλα. Χωρίς αμφιβολία, όλα τα είχε προβλέψει και κανονίσει ο Κύριος.

Τόσο ο Παύλος όσο και ο Σίλας κατείχαν τη ρωμαϊκή υπηκοότητα, μια πολύτιμη ιδιοκτησία στην εποχή τους, η οποία υπόκειτο σε ιδιαίτερη προσοχή σύμφωνα με τους νόμους της αυτοκρατορίας. Ως Ρωμαίοι πολίτες, θα έπρεπε να είχαν προφυλακιστεί από τις ρωμαϊκές αρχές. Αντίθετα, τους ξυλοκόπησαν οι τοπικές αρχές πριν από τη

δίκη, άλλη μια παραβίαση του ρωμαϊκού δικαίου. Ο Παύλος και ο Σίλας θα μπορούσαν να είχαν διεκδικήσει τα δικαιώματά τους ως Ρωμαίοι πολίτες και όλοι όσοι εμπλέκονταν στη σκληρή και παράνομη βαρβαρότητα που διαπράχθηκε εναντίον τους θα είχαν υποστεί μια σκληρή, ίσως μοιραία, απάντηση από το αυστηρό ρωμαϊκό σύστημα. Ωστόσο, δεν είπαν σε κανέναν για τη ρωμαϊκή υπηκοότητά τους εκείνη την εποχή. Ως αποτέλεσμα, βίωσαν πολύ πόνο, κακοποίηση και τελικά φυλάκιση. Κράτησαν αυτές τις πληροφορίες και υπέμειναν την άδικη σκληρότητα για την αγάπη των νεοεμφανιζόμενων αδελφών τους στους Φιλίππους.

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Αφού χτύπησαν τον Παύλο και τον Σίλα για να κατευνάσουν το πλήθος, οι δικαστές διέταξαν τον δεσμοφύλακα να τους κρατήσει μέχρι να αποφασιστεί η μοίρα τους. Ο ρωμαϊκός νόμος όριζε ότι ένας δεσμοφύλακας μπορούσε να εκτίσει την ποινή οποιουδήποτε κρατούμενου δραπετεύε κατά τη διάρκεια της βάρδιας του. Εάν ο κρατούμενος εξέτιε χρόνο, ο δεσμοφύλακας θα μπορούσε να υποχρεωθεί να εκτίσει το υπόλοιπο της ποινής του κρατουμένου. Εάν ο κρατούμενος περίμενε τον θάνατο, ο δεσμοφύλακας θα μπορούσε να θανατωθεί στη θέση του. Ο δεσμοφύλακας του Παύλου και του Σίλα πήρε το θέμα πολύ σοβαρά. Ο δεσμοφύλακας, «όστις λαβών τοιαύτην παραγγελίαν, έβαλεν αυτούς εις την εσωτέραν φυλακήν...». —εδάφιο 24

Στη ρωμαϊκή εποχή, οι φυλακές ήταν απαίσια, άθλια μέρη. Οι σκοτεινές, μη φωτισμένες και συνήθως μολυσμένες εσωτερικές φυλακές ήταν περιοχές υψίστης ασφαλείας. Μόνο οι χειρότεροι κρατούμενοι ετοποθετούντο εκεί. Ο δεσμοφύλακας του Παύλου και του Σίλα τους επέβαλε ένα περαιτέρω τιμωρητικό μέτρο. «Και συνέκλεισε

τους πόδας αυτών εις το ξύλον.» (εδάφιο 24) Αυτά τα ξύλα ήταν συνήθως ξύλα με σίδερο μέσα με πολλές τρύπες στη σειρά. Τα πόδια του κρατούμενου έμπαιναν σε αυτές τις τρύπες. Το μέγεθος της ενόχλησης που θα μπορούσε να προκαλέσει ο δεσμοφύλακας στον κρατούμενο καθοριζόταν από την απόσταση που έβαζε ανάμεσα στα δύο πόδια τους. Αν έβαζε τα πόδια του Παύλου και του Σίλα αρκετά μακριά το ένα από το άλλο, θα προκαλούσε μια αρκετά οδυνηρή επίδραση στους γοφούς και τις πλάτες τους, ειδικά επειδή νωρίτερα είχαν βιώσει έναν σφοδρό ξυλοδαρμό. Οι προοπτικές τους έμοιαζαν πράγματι θλιβερές.

ΨΕΛΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Καλυμμένοι με μώλωπες από τη ράβδο ή το μαστίγιο, οι αρθρώσεις τους πονούσαν επειδή τα πόδια τους ήταν κλειδωμένα σε ξύλο, ο Παύλος και ο Σίλας «προσευχόμενοι ύμνουν τον Θεόν» από τις πιο εσωτερικές εσοχές της υγρής και σκοτεινής φυλακής. Απλώς, δεν τραγουδούσαν και προσεύχονταν ήσυχα για να ενθαρρύνουν τον εαυτό τους στην ακραία κατάσταση που βρίσκονταν. Ο Λουκάς καταγράφει ότι προσεύχονταν και τραγουδούσαν με τέτοια ένταση που «ηκροάζοντο αυτούς οι δέσμιοι». (εδάφιο 25) Είχαν σε αφθονία θάρρος που ενίσχυσε η ακλόνητη πίστη τους. Η αποστολή τους ήταν για τον Θεό.

Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν ανατεθεί να κηρύξουν σε μια στρατηγική τοποθεσία από την οποία το Ευαγγέλιο θα εξαπλωθεί δυτικά προς τη Ρώμη. Σε αυτούς τους πιστούς λειτουργούς του Χριστού δεν επιτρεπόταν να μιλήσουν ανοιχτά το μήνυμα του Ευαγγελίου, κι όμως, το τραγούδησαν στους άλλους στη φυλακή και τους άκουσαν (ηκροάζοντο αυτούς). Οι μαθητές του Χριστού που ζουν σήμερα θα τραγουδούσαν επίσης σίγουρα την ιστορία του Ευαγγελίου αν δεν τους επιτρεπόταν να την κηρύξουν. «Θα τραγουδήσω την υπέροχη ιστορία του Χριστού που πέθανε για μένα. Πώς

άφησε το σπίτι Του στη Δόξα για τον σταυρό του Γολγοθά.»
— Hymns of Dawn (Οι Ύμνοι της Αυγής)

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ

Ο Σατανάς, έχοντας βάλει τον Παύλο και τον Σίλα για να τους ξυλοκοπήσουν και να τους ρίξουν στη φυλακή με μια σαφή πιθανότητα να έρθει το πρωί η δίκη τους... εκτέλεσις, έκανε ό,τι μπορούσε για να τελειώσει την αποστολή τους. Αυτός απέτυχε. Όλοι στη φυλακή αφέθηκαν ελεύθεροι. «Και εξαίφνης έγεινε σεισμός μέγας, ώστε εσαλεύθησαν τα θεμέλια του δεσμοτηρίου, και παρευθύς ηνοιχθησαν πάσαι αι θύραι και ελύθησαν πάντων τα δεσμά.» (Πράξεις 16:26) Υποθέτοντας ότι όλοι οι κρατούμενοι ετράπησαν εις φυγήν, ο δεσμοφύλακας ήταν...μελλοθάνατος -με ό, τι σημαίνει αυτό— σύμφωνα με το ρωμαϊκό δίκαιο, και το γνώριζε. «Εξυπνήσας δε ο δεσμοφύλαξ και ιδών ανεωγμένας τας θύρας της φυλακής, έσυρε μάχαιραν και έμελλε να θανατώση εαυτόν, νομίζων ότι έφυγον οι δέσμιοι.» Ο θάνατος από το ίδιο του το χέρι ήταν προτιμότερος από τους πολυάριθμους φρικιαστικούς τρόπους με τους οποίους οι Ρωμαίοι θα μπορούσαν να θανατώσουν τον δεσμοφύλακα για την αποτυχία του. Καθώς ο δεσμοφύλακας τράβηξε το σπαθί του για να βάλει τέλος στη ζωή του, «πλην ο Παύλος έκραξε μετά φωνής μεγάλης, λέγων· Μη πράξης μηδέν κακόν εις σεαυτόν· διότι πάντες είμεθα εδώ. Ζητήσας δε φώτα εισεπήδησε, και έντρομος γενόμενος έπεσεν έμπροσθεν του Παύλου και του Σίλα, και εκβαλών αυτούς έξω, είπε· Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ;» — εδάφια 27-30

Απαντώντας, ο Παύλος είπε: «Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκός σου.» Ο Λουκάς προσθέτει: «Και ελάλησαν προς αυτόν τον λόγον του Κυρίου και προς πάντας τους εν τη οικία αυτού.» (εδάφια 31,32) Το μήνυμα του Παύλου και του Σίλα που

μετέφεραν στον δεσμοφύλακα δεν θα μπορούσε να διαφέρει ουσιαστικά από αυτό που ο Παύλος παρέδωσε στους Κολοσσαείς στην επιστολή του: «της οποίας [Εκκλησίας] εγώ έγινα υπηρέτης κατά την οικονομίαν του Θεού την εις εμέ δοθείσαν διά σας, διά να εκπληρώσω το κήρυγμα του λόγου του Θεού, το μυστήριον, το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εμφανερώθη εις τους αγίους αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη, όστις είναι ο Χριστός εις εσάς, η ελπίς της δόξης· τον οποίον ημείς κηρύττομεν, νουθετούντες πάντα άνθρωπον και διδάσκοντες πάντα άνθρωπον εν πάση σοφία, διά να παραστήσωμεν πάντα άνθρωπον τέλειον εν Χριστώ Ιησού.» (Κολ. 1:25-28) Ακούγοντας τον λόγο του Κυρίου, ο ευγνώμων και τώρα προσηλυτισμένος δεσμοφύλακας «Και παραλαβών αυτούς εν εκείνη τη ώρα της νυκτός, έλουσε τας πληγάς αυτών και εβαπτίσθη ευθύς αυτός και πάντες οι αυτού, και αναβιβάσας αυτούς εις τον οίκον αυτού παρέθηκε τράπεζαν, και ευφράνθη πανοικί πιστεύσας εις το Θεόν.» — Πράξεις 16:33,34

ΟΙ ΤΙΜΩΡΗΜΕΝΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ (ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ)

Οι πρωινές ώρες αποκάλυψαν μια τιμωρημένη τοπική αρχή. «35 Αφού δε έγινε εν ημέρα, έστειλαν οι στρατηγοί τους ραβδούχους, λέγοντες· Απόλυσον τους ανθρώπους εκείνους. 36 Και ο δεσμοφύλαξ απήγγειλε τους λόγους τούτους προς τον Παύλον, λέγων ότι οι στρατηγοί έστειλαν διά να απολυθήτε· τώρα λοιπόν εξέλθετε και υπάγετε εν ειρήνη. 37 Αλλ' ο Παύλος είπε προς αυτούς· Αφού έδειραν ημάς δημοσία χωρίς να καταδικασθώμεν, ανθρώπους Ρωμαίους όντας, έβαλον εις φυλακήν· και τώρα μας εκβάλλουσι κρυφίως; ουχί βεβαίως, αλλ' αυτοί ας έλθωσι και ας μας εκβάλωσιν. 38 Ανήγγειλαν δε προς τους

στρατηγούς οι ραβδούχοι τους λόγους τούτους· και εφοβήθησαν ακούσαντες ότι είναι Ρωμαίοι, 39 και ελθόντες παρεκάλεσαν αυτούς, και αφού εξέβαλον, παρεκάλουν αυτούς να εξέλθωσιν εκ της πόλεως. 40 Οι δε εξελθόντες εκ της φυλακής, υπήγον εις τον οίκον της Λυδίας, και ιδόντες τους αδελφούς, παρηγόρησαν αυτούς και ανεχώρησαν.» — Πράξεις 16:35-40

Η βιαστική και παράνομη συμπεριφορά της προηγούμενης ημέρας με τον ξυλοδαρμό του Παύλου και του Σίλα και η φυλάκισή τους χωρίς δίκη, έθεσε τους Φιλίππους δικαστές σε σοβαρό κίνδυνο λόγω του πολύ αυστηρού ρωμαϊκού δικαίου. Αναμφίβολα, έχοντας ενημερωθεί γι' αυτό, έστειλαν έναν υπασπιστή στον δεσμοφύλακα το επόμενο πρωί για να εξασφαλίσει αθόρυβα την αποφυλάκισή τους. Τότε ο Παύλος επέλεξε να αποκαλύψει ότι αυτός και ο Σίλας ήταν στην πραγματικότητα Ρωμαίοι πολίτες. Αν αποκάλυπταν αυτό το γεγονός απευθείας στις ανώτερες ρωμαϊκές αρχές, όλοι οι εμπλεκόμενοι στη σκληρή και παράνομη μεταχείρισή τους θα είχαν αντιμετωπιστεί αυστηρά από τη Ρώμη. Ο Παύλος και ο Σίλας κράτησαν κρυφή τη ρωμαϊκή υπηκοότητα μέχρι την καλύτερη δυνατή στρατηγική στιγμή. Ήταν πρόθυμοι να υπομείνουν την προηγούμενη βαρβαρότητα από τους Φιλίππους πολίτες και τους αξιωματούχους για να κερδίσουν το πλεονέκτημα έναντι των δικαστών για να εξασφαλίσουν την ασφάλεια και την προστασία των αγαπημένων τους Φιλίππων αδελφών μετά την απόχώρησή τους. Αν και ο Παύλος, ο Σίλας, ο Λουκάς και ο Τιμόθεος εισήγον μια νέα θρησκείαν, ο φόβος των τοπικών δικαστών, για τις σοβαρές νομικές συνέπειες της επίσημης γκάφας τους, εξασφάλισε ότι δεν θα υπήρχαν επίσημα αντίποινα εναντίον της εκκλησίας των Φιλίππων μετά την αποχώρηση των ιεραποστόλων. Πηγαίνοντας στο σπίτι της Λυδίας, μιας εν Χριστώ αδερφής στους Φιλίππους, οι τέσσερις αναμφίβολα

διαβεβαίωσαν όλους τους αδελφούς, που ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί, για αυτό το γεγονός και μετά αποχώρησαν.

ΤΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ Σ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η κατάσταση του Παύλου, του Σίλα, του Λουκά και του Τιμόθεου στους Φιλίππους είναι ανάλογη με τις εμπειρίες της εκκλησίας σε όλη την Εποχή του Ευαγγελίου. Όπως οι ιεραπόστολοι στους Φιλίππους, η Εκκλησία βρίσκεται σε ένα ταξίδι από την Πεντηκοστή. Ο Παύλος και οι αδελφοί του κυνηγήθηκαν από υποκριτές που πρόσφεραν βοήθεια με το αζημίωτο. Παρόμοια, οι αληθινοί Χριστιανοί του σήμερα κατακλύζονται από εκείνους που προσποιούνται ότι ενδιαφέρονται για το Ευαγγέλιο του Χριστού.

Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν αιματωθεί στην αγορά στα χέρια των δικαστών των Φιλίππων χωρίς ακρόαση. Η αληθινή Εκκλησία, με τον ίδιον τρόπον, παρασύρθηκε άδικα στην εκκλησιαστική αγορά όπου τα δόγματα και οι παραδόσεις των ανθρώπων αγοράζονται και πωλούνται για χρήματα. Αυτοί οι αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού καταδικάστηκαν συχνά χωρίς να ακουστούν. Ο Παύλος και ο Σίλας είχαν ξυλοκοπηθεί δημόσια στους Φιλίππους. Παρομοίως, η Εκκλησία στο πέρασμα του χρόνου αισθάνθηκε το έντονο χτύπημα της δημόσιας αποδοκιμασίας που έχουν επιβάλει με ζήλο οι δικαστές του Χριστιανικού κόσμου.

Η δεισιδαιμονική άγνοια υπήρξε συχνά ο ενθουσιώδης δεσμοφύλακας της Εκκλησίας και την ανάγκασε στην «εσωτέραν φυλακήν» της αφάνειας, ακόμη κι όταν το «μεγάλο σκοτάδι» καλύπτει τους ανθρώπους. (Ησ. 60:2) Καθώς ο Παύλος και ο Σίλας ήταν δεμένοι με το ξύλον, η αληθινή Εκκλησία εγκλωβίστηκε επίσης από τα δογματικά λάθη και τις θρησκευτικές παραδόσεις των άλλων. Για πολλούς αιώνες, αυτά περιόρισαν σοβαρά την

πρόσβαση της Εκκλησίας σε όσους κρατούνταν στο βαθύ σκοτάδι της θρησκευτικής εξαπάτησης. Ωστόσο, οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού έκαναν ό,τι είναι δυνατόν να κάνουν όταν ήταν στα άκρα τους. Όπως ο Παύλος και ο Σίλας, συνεχίζουν να υψώνουν τη φωνή τους στη προσευχή και με ύμνους δοξολογίας, ψέλνοντας δυνατά το άσμα του Μωυσή και του Αμνού προς όφελος των άλλων, χωρίς να ξέρουν σε ποιο αντί που ακούει μπορεί να μεταφερθεί η φωνή τους. — Αποκ. 15:2-4

Το «άσμα του Μωυσή» προφανώς αναφέρεται στον Μωυσή ως εικόνα του Χριστού, και όλες οι τελετουργικές προσφορές του Νόμου που έδωσε ο Θεός στον Ισραήλ μέσω του Μωυσή προεικόνιζαν τη λυτρωτική θυσία του Χριστού. (Εξοδος 15:1-19· Εβρ. 10:1) «Το άσμα του Αμνού» αναφέρεται στο μήνυμα του Ευαγγελίου, τα καλά νέα που ανακοινώθηκαν κατά τη γέννηση του Ιησού και σε όλη τη διάρκεια της επίγειας διακονίας του. Το Ευαγγέλιο περιλαμβάνει επίσης τη μαρτυρία των μαθητών του ότι ο Ιησούς είναι ο «Αμνός του Θεού, που αίρει την αμαρτία του κόσμου». — Ιωάννης 1:29· Α' Κορ. 5:7· Α' Πετ. 1:19

Η επακόλουθη απελευθέρωση του Παύλου και του Σίλα αντιπροσωπεύει τη δόξα της Εκκλησίας στο τέλος της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου. Οι πιστοί και αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού θα απελευθερωθούν από τις ζοφερές εσοχές της φυλακής της αφάνειας και θα ανέβουν στο λαμπρό φως της εξέχουσας θέσης και της δύναμης με τον Ήλιο της Δικαιοσύνης. Τότε θα αποκαλυφθεί ότι αυτοί οι πιστοί υπηρέτες του Κυρίου ήταν, στην πραγματικότητα, πολίτες του ουρανού. — Μαλ 4:2· Ρωμ. 8:16-19· Φίλιπ. 3:20
